

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szótlán szövetség**

1. A szótlan szövetség

Szél-Kata

A manuális elosztókar csikordult, ahogy János minden megmaradt erejét bevetve átpattintotta a biztonsági reteszt. A vörös vészvilágítás egyetlen éles villanással kialudt, s a dinamoterem csarnokában visszaállt a tompa, sárgás alapfény. A lendkerék ellenállása hirtelen megenyhült, a túlterhelést sikerült átvezetni a szervizjárat mellékágára.

János lihegve támaszkodott a pedálszerkezet vascsövére. Bár a kolónia szabályai szigorúan tiltották a szektoron belüli egyéni kapcsolatfelvételt és a segélyakciókat, a férfi nem a saját számlálójára nézett, hanem az idős asszony felé fordult. Egy apró, leplezett mozdulattal átállította a Nagymama terhelésjelzőjét, átvállalva tőle a fennmaradó energiahányadot.

– Ne nyúlj a panelomhoz, G534! – sziszegte a Nagymama élesen, szigorúan a kolónia kódexére hivatkozva. – A hálózat észreveszi az eltérést, és mindkettőnket a selejtezőbe utalnak.

János nem felelt, csak csöndesen bólintott. Tudta, hogy az idős nő kemény szavai mögött halálos félelem rejlik – a csarnok feletti gantryn épp ekkor tűnt fel az Őrszem-3 fémes árnyéka. De amikor a járőr pásztázó fénye továbblendült, a Nagymama egyetlen futó pillanatra elernyedtt, és hálás, aggódó pillantást vetett a férfira. Alinda tisztán látta a szótlan szövetséget köztük, s megértette, hogy a szabályok rideg falai mögött mégis létezik valami eltagadhatatlanul emberi.